

валъ, а вечеръ посрѣща мѣсечка съ още по чаровни звуци . . .

Радваше се косътъ още и затова, че скоро ще си измѣти пиленца. Не се мина много и малкитѣ косчета почнаха да цвѣрятъ въ гнѣздото.

А майката?

— Колко се труди! Лети нагорѣ-надолу, лови мушички, червейчета, па храни дѣтицата си едно по едно.

II. Патилата на косчето.

Зора се сипва. Тихъ вѣтрецъ полѣхва. Дрѣме майката и топли своитѣ пиленца подъ крилѣтъ си.

Край крушата върху зелената морава се търкаля хитрата лисанка. Тя се чисти, върти очи, вири муцунка срѣщу вѣтъра дано да надуши нѣщо за закусчица. Колко ѝ се яде крехко птиче месце!

Тя съглежда гнѣздото на крушата и заблѣсква очи нагорѣ.

— „Косъо дългоносо! Почва да хитрува нашата лисанка. — Я си покажи главичката! Нѣщо важно има да ти казвамъ“.

Косътъ се обажда.

— „Чувай, косъо: имамъ у дома гости, па нѣмамъ съ що да ги нагостя. Дай ми едно пиленце на заемъ, па като си измѣтя, ще ти върна двѣ-вмѣсто едно!“

Косътъ мѣлчи.

— „Дай по-скоро, косчо, защото нѣмамъ врѣме да се бавя. Ще се качимъ на дървото ще ти изямъ всичкитѣ пиленца, па на тебъ